

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/189/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318201872
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5318201872.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému M. C., nar. XX.XX.XXXX, U. XXX, o zaplatenie 1.163,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/35/2018-262 zo dňa 20. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zostáva **n e d o t k n u t ý**.

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 546,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 546,35 eur od 06.04.2018 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo uzatvorením zmluvy o bežnom účte zo dňa 25.08.2018 k vzniku záväzkovo-zmluvného vzťahu, ktorého charakter okresný súd posúdil ako spotrebiteľský (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch /ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“). V rámci predmetného vzťahu bol žalobca oprávnený prijímať platby v prospech žalovaného ako majiteľa účtu a na druhej strane podľa jeho pokynov z tohto účtu realizovať platby. Strany uzatvorili zmluvu aj o povolenom prečerpaní dňa 08.11.2016, na základe ktorej žalobca umožnil žalovanému čerpanie peňažných prostriedkov z účtu, ktoré neboli kryté zostatkom účte, a to len do určeného limitu. V danom prípade však žalobca si svoj nárok uplatňoval titulom nepovoleného prečerpania, pretože žalobca prekročil limit prečerpania povoleného. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca si nemôže uplatňovať to, čo žalovaný prekročil na svojom bežnom účte ako nárok zmluvný, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že žalobca nemá právo na zaplatenie riadnych úrokov ani poplatkov, ktoré sú upravené v zmluve či všeobecných zmluvných podmienkach, resp. v sadzobníku a ktoré si aj uplatňoval. Z uvedeného dôvodu preto od žalovanej sumy odpočítal poplatky za transakcie v sume 80,50 eur, poplatok za balík služieb 75,51 eur, za upozornenie - debet 165,- eur, ďalej úroky v sume 266,52 eur, ako aj poplatok za výzvu - debet 30,- eur. Vo vzťahu k uplatňovaným úrokom okresný súd poznamenal, že v podanej žalobe absentovali skutkové tvrdenia, nebolo zrejmé, o aký úrok išlo, v akej výške, z akej sumy a za aké obdobie a pod. Po odpočítaní uvedených položiek

súd prvej inštancie dospel k sume 546,35 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi kreditnými a debetnými položkami, platbami. Žalovanému súd uložil povinnosť zaplatať predmetnej sumy, pretože v konečnom dôsledku tento špecifikáciu žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil. Zároveň bolo preukázané, že v uvedenom rozsahu výbery/čerpania žalovaného prevýšili limit pôvodne povolený do sumy 1.000,- eur. Pokiaľ ide o uplatnený úrok vo výške 28 % ročne po dobu nepovoleného prečerpania, pričom výška úrokovej sadzby mala vyplývať z priloženej Vývesky úrokových sadzieb, okresný súd považoval za potrebné poukázať aj na to, že hoci predložené Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko a. s. upravujú otázku nepovoleného prečerpania, žalobca nepreukázal existenciu písomnej dohody zmluvných strán na úročení nepovoleného prečerpania, nepreukázal existenciu platnej dohody medzi zmluvnými stranami na úrokoch pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % ročne. Takúto dohodu nemožno uzatvoriť len všeobecným odkazom na Všeobecné obchodné podmienky, v spotrebiteľskej zmluve nepostačuje len odkaz na všeobecné obchodné podmienky, či vývesku. Súd sa nemôže stotožniť ani s tým, že žalobca tým, že povoľuje klientom čerpať peňažné prostriedky i bez zmluvy, resp. nad určený limit, takýmto spôsobom vytvára nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úročí tak vysokým úrokom vo výške 28 % ročne, napriek tomu, že vo väčšine prípadov klientovi ani žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je hrubo nerovnovážna, v neprospech klienta - spotrebiteľa, a preto je podľa názoru súdu neplatná. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobca má nárok na zaplatať úroku z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po zatvorení účtu a prevode sumy predstavujúcej nepovolené prečerpanie na vnútorný pohľadávkový účet (05.04.2018, ktorý je zároveň dátumom, kedy sa žalobca dozvedel, v akom rozsahu sa žalovaný na jeho úkor obohatil), až do zaplatať. Úrok z omeškania predstavoval ku dňu 06.04.2018 5 %. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na bod 3. zmluvy o povolenom prečerpaní, v rámci ktorého žalobca žalovaného upozornil, že v prípade prekročenia limitu povoleného prečerpania dôjde k nepovolenému prečerpaniu, a to bude mať za následok, že popri zmluvnom úroku vznikne žalovanému povinnosť platiť aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z prekročenej čiastky limitu. O trovách sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“, podľa úspechu v spore. V danom prípade sa žalobca domáhal zaplatať sumy 1.163,88 eur (100 %), súd žalobe vyhovel v časti o zaplatať sumy 546,35 eur (46,94 %), v tomto rozsahu bol úspešný žalobca, žalovaný bol úspešný v rozsahu 53,06 %. Čistý úspech žalovaného tak predstavuje 6,12 % a v tomto rozsahu mu voči žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov tohto sporu. Vychádzajúc zo spisového materiálu, mu však v tomto spore však žiadne trovy nevznikli. Okresný súd postupoval i v súlade s čl. 17 CSP a konajúc hospodárne, žalovanému náhradu trov sporu nepriznal, bez potreby vydávania ďalšieho samostatného uznesenia o výške náhrady, ktorá by predstavovala 0,- eur.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobca (ďalej aj „odvolateľ“), čo do jeho zamietajúcej časti, podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uviedol, že v danom prípade nebol dôvod na nepriznanie úrokov a poplatkov. Poukázal na to, že Zákon o platobných službách nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Takisto ani zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente (viď tiež rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit vs Bíróová). Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, tak tomu bolo aj v prejednávanej príhode. Vo vzťahu k nároku žalobcu na 28 % úrok odvolateľ poukázal na ustanovenie § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Žalobcom uplatnený úrok 28 % ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Žalobca si daný nárok uplatňuje z titulu prekročenia, ktorý upravuje zák. č. 129/2010 Z. z. (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počítá s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude určený. Zmluva o účte prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca uverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na webstránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, teda vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.), potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

5. Výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.163,88 eur s príslušenstvom (výrok I.), a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako odvolaním nenapadnutého, sa odvolací súd nedotýka.

6. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na tom, že posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzniknutý na základe zmluvy zo dňa 25.08.2016, resp. dňa 08.11.2016 je spotrebiteľským právnym vzťahom, avšak to platí len potiaľ, pokiaľ žalovaný nečerpal finančné prostriedky nad limit povoleného prečerpania. Nad rámec dohodnutého limitu posúdil okresný súd žalobou uplatnený nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolateľ vo svojej odvolacej argumentácii nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, majúc za to, že tieto vychádzajú z nesprávnych úvah. Odvolací súd, rozhodujúc byť viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), dospel po preskúmaní obsahu spisu k záveru, že skutkový stav tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie, je správny, pretože aj podľa jeho názoru vzťah vzniknutý medzi stranami sporu bezpochyby možno označiť za spotrebiteľský. Pokiaľ ide však o právne posúdenie, vychádzajúc z ust. § 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., odvolací súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je potrebné považovať za nárok uplatnený zo zmluvy. S ohľadom na znenie citovaného paragrafu, v zmysle ktorého sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, je právne posúdenie okresným súdom, že nárok žalobcu vychádza z bezdôvodného obohatenia, nesprávne. Ani uvedená nesprávnosť však z ďalej uvádzaných dôvodov nič nemení na vecnej správnosti napadnutého výroku.

7. Odvolacie námietky žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

8. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu však, pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je neprípustná.

9. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

10. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

11. V súdnej veci nie je sporné, že účastníci konania uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na podmienky, za akých bola zmluva uzatvorená a s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade ide o úverovú zmluvu uzatvorenú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ide zároveň o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Výklad a aplikácia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon dodržanie iba niektorých z obsahových náležitostí zmluvy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí náležitosti nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí uvedených v § 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. c/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Pri akceptovanom prístupe dodávateľa k spotrebiteľovi text spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne určitý, prehľadný a logicky usporiadaný. Zásada profesionality dopadá i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Aj v spotrebiteľskej zmluve možno určiť čas jej obsahu odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Takáto aplikácia však má svoje obmedzenia.

13. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013).

14. Čo sa týka úroku 28 % ročne, ktorého sa žalobca domáha, nech ho nazýva akýmkoľvek spôsobom, svojou podstatou ide o úrok z úveru. Úprava podstatnej náležitosti zmluvy ako úrok z úveru v obchodných podmienkach, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, u spotrebiteľa vyvolala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Bez pochybností predstavuje teda neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú nemožno prihliadať.

15.1. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na úpravu § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý upravuje tzv. prekročenie, pre uvedený režim sa vyžaduje s odkazom na ust. § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, aby veriteľ umožnil spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Túto podmienku žalobca v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal. Rovnako je splnenie tejto podmienky logicky vylúčené tým, že uplatnený nárok spočíva v úroku z úveru a sankčných poplatkoch. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti, že úrok 28 % ročne z dlžnej sumy pri nedovolenom prečerpaní bol už právoplatnými rozsudkami viacerých súdov vyhlásený z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú zmluvnú podmienku dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 29. novembra 2013, č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015). Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný a bolo preto jeho

povinnosťou zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vyplývajúcich. Je irelevantné, že žalobca zaradil dojednanie o 28 % úroku z nedovoleného prečerpania číselne pod iné ustanovenie VOP.

15.2 Správne uzatvoril okresný súd aj to, že v zmluve chýba individuálne dojednanie o nároku na poplatky; pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, ide o dokumenty listiny k zmluve formulárového charakteru, ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. O to viac, keď predložené vyhotovenie VOP k zmluve je vyhotovené drobnými písmenami (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/67/2017 z 25.05.2017).

16. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ potom súd prvej inštancie vo zvyšku nárok žalobcu zamietol (výrok II.), jeho rozsudok je vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

17. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 základných princípov CSP. Žalovanému ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol v súlade s § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania; odvolací súd však z obsahu spisu nezistil, že by žalovanému nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli, resp. si žiadne neuplatnil, a preto mu nárok náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)